NN 6/2018 (17.1.2018.), Presuda Upravnog suda u Splitu broj: 3 UsI-358/16-9 od 27. prosinca 2017.

UPRAVNI SUD U SPLITU

178

PRESUDA

Upravni sud u Splitu, po sucu tog suda Leandri Mojtić te Ljiljani Lijić zapisničarki, u upravnom sporu tužiteljice Zorana Vlahovića iz Splita, Ruđera Boškovića 19, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, (ranije Hrvatska agencija za poštu i telekomunikacije – HAKOM), koju zastupa generalna opunomoćenica Marina Ljubić Karanović, uz sudjelovanje zainteresirane osobe HP – Hrvatske pošte d.d. Zagreb, Jurišićeva 13, koju zastupa opunomoćenica Marina Milišić, radi rješavanja spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga, nakon usmene i javne rasprave, zaključene 15. prosinca 2017., a objavljene 27. prosinca 2017.,

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži poništenje Rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/16-02/38, urbroj: 376-04-16-4 od 9. rujna 2016., kao neosnovan.

Obrazloženje

Osporavanim Rješenjem Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/16-02/38, urbroj: 376-04-16-4 od 9. rujna 2016., odbačen je kao nedopušten zahtjev za rješavanje spora korisnika Zorana Vlahovića iz Splita, Ruđera Boškovića 19, s davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatskom poštom d.d., Zagreb, u vezi s rješavanjem prigovora zbog nezakonitog naplaćivanja dodatne usluge u međunarodnom prometu.

Protiv osporavanog Rješenja tužitelj je pravodobno podnio tužbu iskazujući nezadovoljstvo načinom na koji je predmetna upravna stvar riješena, u bitnom navodeći da Rješenje tuženika predstavlja kršenje članka 117. stavka 1. točke 3. Zakona o općem upravnom postupku (ZUP-a) jer da je izreka pobijanog rješenja u proturječnosti s obrazloženjem. Tužitelj u tužbi navodi da tuženik prvo navodi da je prigovor tužitelja (od 15. veljače 2016.) podnesen zbog »nezakonitog naplaćivanja dodatne usluge u međunarodnom prometu«, a što da odgovara stvarnom činjeničnom stanju, a potom da obrazlaže da je taj isti prigovor podnesen zbog »iznosa naplaćene poštarine za prioritenu preporučenu pošiljku u međunarodnom poštanskom prometu s dopunskom uslugom povratnice«, što da je čista manipulacija i krivo interpretiranje suštine prigovora tužitelja, te da isto predstavlja prisilno povezivanje pojma »iznosa naplaćene poštarine« s člankom 54. Zakona o poštanskim uslugama (ZPU-a), koji ne pruža zakonsku mogućnost za podnošenje prigovora po tom osnovu, iz čega da proizlazi zaključak tuženika da zahtjev tužitelja od 9. svibnja 2016. proglasi nedopuštenim. Tužitelj navodi da nezakonito naplaćivanje (a što da predstavlja nezakonito poslovanje) nije pitanje iznosa, nego načina obavljanja takvog poslovanja te da je iznos naplaćene poštarine samo posljedica takvog načina obavljanja poštanskih usluga, zbog čega da se može uložiti prigovor sukladno članku 54. ZUP-a, glede obveze davatelja usluga da pruži potpunu i zakonitu uslugu.

Tužitelj nadalje navodi da u niti jednom jedinom podnesku kojeg je uputio (prigovoru HP-u od 15. veljače 2016., zatim pritužbi Povjerenstvu HP-a od 18. ožujka 2016. i naposljetku zahtjevu tuženiku od 9. svibnja 2016.) nije upotrijebio riječ »iznos«, nego da je stalno naglašavao da mu je naplaćena dopunska usluga koju uopće nije zatražio i koja nije evidentirana na potvrdi o primitku pošiljke od 19. listopada 2015. (broj: RC 08 995 536 9 HR).

Konačno, tužitelj pojašnjava da je HP poslao tužiteljevu preporučenu pošiljku s povratnicom u međunarodnom prometu žurnim načinom (zrakoplovom), iako da tužitelj nije zatražio žurnu uslugu, odnosno da nije zaokružio dopunsku uslugu »Plus« na potvrdi o primitku pošiljke (službenom obrascu HP-a).

Također navodi da se Povjerenstvo HP-a u svom dopisu od 15.travnja 2016. pozvalo na međunarodne propise i Kongres UPU-a (Univerzalne Poštanske Unije), međutim da je Republika Hrvatska nezavisna i suverena država koja samostalno odlučuje o načinu slanja pismovnih pošiljki svojih građana za inozemstvo te da čak i prema takvim međunarodnim propisima (članku 13. stavku 2. Svjetske poštanske konvencije i Završnog protokola) svaka država potpisnica Konvencije

ima slobodni izbor prilikom slanja predmetnih preporučenih pismovnih pošiljki. Stoga da je nezakonito Rješenje tuženika kojim je odbačen njegov zahtjev kao nedopušten zahtjev, radi čega traži od Suda da njegovu tužbu u cijelosti usvoji te da poništi osporavan rješenje tuženika te da naloži tuženiku da u roku od 15 dana donese novo zakonito rješenje.

Tuženo tijelo u svom odgovoru na tužbu od 25. siječnja 2017. osporilo je navode tužitelja u bitnom navodeći da se sporovi između korisnika i davatelja poštanskih usluga rješavaju na temelju odredaba Zakona o poštanskim uslugama, a tuženik da po službenoj dužnosti pazi na dopuštenost podnesenog zahtjeva za rješavanje spora s davateljem poštanskih usluga. Također je navelo da su zaštita korisnika poštanskih usluga i rješavanje prigovora korisnika poštanskih usluga uređeni člancima 54. i 55. ZPU-a. Da u skladu s odredbama članka 54. ZPU-a, korisnik može pokrenuti postupak rješavanja prigovora pri davatelju usluge zbog gubitka pošiljke, prekoračenja roka za prijenos i uručenje pošiljke, kada usluga nije obavljena te zbog oštećenja, odnosno umanjenja sadržaja pošiljke. Da tuženik sporove korisnika i davatelja poštanskih usluga rješava isključivo na temelju odredaba ZPU-a s obzirom da je tužitelj u skladu s odredbama ZPU-a nadležan za nadzor nad pružanjem poštanskih usluga, dok da nadzor nad cijenama i naplatom poštanskih usluga, kao financijskim uslugama, nije uređeno ZPU-om niti da je u nadležnosti tuženika.

Tuženo tijelo nadalje navodi da tužitelj u tužbi navodi da je prigovor podnesen zbog nezakonitog naplaćivanja dodatne usluge u međunarodnom prometu, iz čega da upravo nesporno proizlazi da se ne radi o pravnoj osnovi za pokretanje prigovora iz članka 54. ZPU-a, a kako tuženik nije nadležan za prigovore vezane za naplatu poštanskih usluga jer se radi o financijskim uslugama, a da je tužitelj tražio da tuženik »utvrdi nezakonitost naplaćivanja dodatne usluge«, da stoga tužiteljev zahtjev za rješavanje spora s davateljem poštanske usluge nije bio nedopušten.

Zaključno, tuženo tijelo navodi kako tužitelj potpuno pogrešno shvaća osnove za prigovor iz članka 54. ZPU-a s obzirom da je nesporno kako »nezakonito naplaćivanje« nije prigovor iz članka 54. ZPU-a, niti da se radi o pružanju poštanske usluge, već o eventualno nepropisno obavljenoj financijskoj usluzi, o čemu tuženik ne može odlučivati u postupcima rješavanja sporova korisnika i davatelja poštanskih usluga iz članka 54. ZPU-a.

U odnosu na navode tužitelja vezane za međunarodne propise kojima se uređuje međunarodni poštanski promet, Opće uvjete davatelja poštanskih usluga i činjenicu da se tužitelj ne slaže s tekstom općih uvjeta HP-a, tuženo tijelo je također navelo da isto nije predmet ovog postupka niti postupka rješavanja sporova pred tuženikom. Također je navelo da je neosnovan tužbeni navod tužitelja da se nezakonitost naplaćene dopunske usluge ogleda u tome što je usluga obavljena bez njegove volje, a što da nije točno jer da je uslugu koju je tužitelj tražio, HP i obavio, a to što tužitelj nije bio upoznat s uvjetima i načinom pružanja usluga HP-a, odnosno općim uvjetima HP-a s pripadajućim cjenicima koji su javno objavljeni i dostupni korisnicima, da nije relevantno za ovaj predmet. Da je uvidom u opće uvjete HP-a nesporno utvrđeno kako je HP postupio u skladu sa svojim općim uvjetima jer HP pruža uslugu preporučene pošiljke za međunarodni promet jedino na način i uz naplatu kakva je bila u predmetnom slučaju, a u prilog tome ide i preslika računa priložena tužbi. Slijedom navedenog, da tuženik u skladu s odredbama ZPU-a nije mogao drugačije odlučiti, radi čega je predložilo da Sud odbije tužbi u i tužbeni zahtjev tužitelja.

Rješenjem ovog suda poslovni broj 3UsI-358/16-5 od 6. listopada 2017. pozvana je zainteresirana osoba HP – Hrvatske pošte d.d. Zagreb, Jurišićeva 13, da sudjeluje u ovom sporu te joj je dostavljena tužba tužitelja, kao i odgovor na tužbu tuženika, na očitovanje, a sve u skladu s odredbom članka 19. st. 3. ZUS-a.

Zainteresirana osoba dostavila je ovom sudu odgovor na tužbu 24. studenoga 2017. kojim se u cijelosti priključila navodima tuženika iz odgovora na tužbu, navodeći da je pisanim odgovorom broj: DE-02/2-004280/16 od 22. 2. 2016. tužitelju odgovorio kako je za sve preporučene pošiljke u međunarodnom poštanskom prometu međunarodnim propisima osiguran, odnosno obvezan brži postupak u usmjeravanju i prijenosu u odnosu na ostale pošiljke kao jedina opcija, te da je sporna pošiljka primljena kao prioritetna preporučena pošiljka sukladno odredbama članka 8. stavka 2 Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge i članka 20. Zakona o poštanskim uslugama, a da je poštarina naplaćena sukladno Cjeniku poštanskih usluga u međunarodnom prometu 2015. U svom odgovoru na tužbu, zainteresirana osoba iznosi kronologiju predmetne upravne stvari u bitnom navodeći da je pri rješavanju predmetnog prigovora postupila u skladu s odredbama Zakona o poštanskim uslugama (»Narodne novine«, 144/12,153/13,78/15) te odredbama Općih uvjeta za obavljanje univerzalne poštanske usluge (HP glasnik: 13/15, 16/15) te Cjeniku poštanskih usluga u međunarodnom prometu 2015. godine, ujedno ističući kako je zainteresirana osoba predmetnu poštansku uslugu ispravno zaračunala u iznosu od 136,40 kuna te da iznos na računu odgovara iznosu koji je iskazan na Potvrdi o primitku pošiljke. Da je po Cjeniku poštanskih usluga u međunarodnom prometu izračun cijena za pošiljku po točki 2.2.1. Cjenika – Prioritetna preporučena pošiljka iznad 500 – 1000 grama = 130,00 kn te po točki 2.7.1. Cjenika – Osnovna dopunska usluga uz univerzalnu uslugu – povratnica = 6,40 kn. Također je navela, radi pojašnjenja, da tužitelju nije naplaćena dopunska univerzalna usluga »PLUS« već da mu je naplaćena dopunska univerzalna usluga – povratnica i to u iznosu od 6,40 kn. Konačno, zainteresirana osoba je navela da navodna nezakonitost te navodno naplaćena dopunska usluga bez volje tužitelja nije niti da može biti predmet ovog postupka budući da takav prigovor nije u nadležnosti rješavanja tuženika sukladno naprijed navedenim odredbama Zakona o poštanskim uslugama, predlažući da Sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja.